

ALAPÍTÓ-FŐSZERKESZTŐ:

EGRİ László

SZERKESZTŐK:

GYARMATI Zsolt

SZILÁGYI Gábor

KIADÓ: EGRİ László

ISSN 2064-1575

ONLINE KÖZÖSSÉGI-MŰVÉSZETI FOLYÓIRAT

V. ÉVFOLYAM/ 2.SZÁM

2017

© POLIKRÓM FOLYÓIRAT

Tartalomjegyzék

Köszöntő

Albert Fanni Zsófia: Emberrabolt lelkek

Albert Fanni Zsófia: Elemek násza

Szabó Anita: Léttelen lételem

Kelemen Ágnes: Jelentéktelen játék

Tuza Tibor: Régi nyár

Tuza Tibor: Erdei sétán

Tóth Mariann: Emlékek tébolya

Mocsári Erzsébet: Észrevétlen ősz...

Szente B. Levente: (csak emlékezz)

W. Csoma Éva: Halotti beszéd(em)

Szabó Szilvia: Virtuális

Szerkesztőségi üzenet

Köszöntő

Tisztelt Olvasóink! Kedves Szerzőink!

Jelen számunk különleges darabja a Polikróm folyóirat életének. 2013-ban, amikor életre hívtam a lapot tele voltam kétségekkel. Nem tudtam milyen igény lesz az általam elképzelt periodikára. Az idő bizonyította, hogy a körülöttünk élő emberek olyan művészi kvalitásokkal rendelkeznek, amelyeknek térre van szükségük. Ezt a teret biztosította a Polikróm, amely 2017-ben elérkezett jubileumi, tizedik számához. Büszkeséggel tölt el, hogy évről-évre sikerült a folyóiratot igényes, érdekes és értékes művekkel megtölteni. A rengeteg kérdés, érdeklődés és pályamunka is bizonyítja, hogy rohanó világunkban is van létjogosultsága a kulturális-művészeti kiadványoknak. Minden szerzőnknek és szerkesztőtársaimnak is köszönöm, hogy aktívan részt vettek a lap életében. Új ötletekkel, rengeteg tervvel felvértezve haladunk tovább a megkezdett úton!

Továbbra is szeretettel és érdeklődéssel várjuk a különböző műfajú alkotásokat!

Üdvözlettel: Egri László – *főszerkesztő*

A jubileumi lapszámot -amely a líra múneme köré rendeződik- Bieliczky Joó Sándor költő soraival nyitom meg:

NEM TEHETEK RÓLA

*Én arról nem tehetek
hogy ritmusok és rímek
száguldnak fejemből
mint üszkös kéményből*

(1947. február 20.)

Játék

Utalás

Beleélés

Ihlet

Líra

Emlék

Utazás

Metafora

Albert Fanni Zsófia

Emberrabolt lelkek

*Félénk kismadár, törékeny rózsaszál,
Jégesőben vihar-vert, sérült kis bogár.
A vihar nem más - emberi lény maga,
Ki hagyatékát eme gyámoltalanon
Kegyetlenül hagyja.*

*Halovány fénysugár borús szemében,
Reményként csillog kéklő sötétbe.
Jelene bizonytalan, múltja sosem volt –
Ha volt is jobb lett volna,
Ha nem lett volna.*

*Derűtlen arcocskáján valami keserűt
Rejteget mosolya, s benne hamis derűt.
Te jobbról jössz, én balra megyek -
Elsétálva s arra nem gondolva,
„Ő”, Te is bármikor lehetsz.*

*Napja reggelente álmos gúnyát ölt,
Hittel szőtt kalapban új szonettet költ.
Bizakodó kedvvel a maga útját rója,
Majd jó dolga végeztével gördül
Lassan nyugovóra.*

*Sötétségben hagyva védtelen madarát,
Társaságul hagyá: Rémisztő Magányt.
Edit csak ül - várva a holnap hajnalát,
Fel nem adva küzd, kutatva jövője
Biztató valát.*

Albert Fanni Zsófia

Elemek násza

*Gyengülő erejével melenget kedvesen,
Átölel, cirógat, megcsodál csendesen.
Most kedve van, - hát vízre száll hangtalan,
Kacéran merül el ama kéklő habokban.*

*Kiért, ha nem érted hullámszik a tenger,
Kiért, ha nem érted hömpölyög oly kedvvel?
Neked adja báját, örömét s bánatát,
Messze mossa mi egykoron olyannyira fáj.*

*Szívem tarsolyában virágszik a holnap,
Melegség andalít, mit télnek közele sem olthat.
Örök nyár lengi át megfáradt lelkemet,
Lelki nyugalom, melyet nem érthet értelem.*

Szikszai Ilka

Tőrrel szívemben

Fáj a levegő-, kevés!

Sebzett a lelkem-, nehéz!

Mennek az emberek-, nézd!

Nem érdekelnek- miért?

Szólítom költői lelked- Írj!

S mi végre vagy Te?- Írj!

Nincs felelet- Meghalt.

Mi, s ki halt meg? -Választ!

Nem megy, súlyos a lét,

Mit akarsz még?

Én már semmit, semmit,

Elmenni, feledni, nyugodni!

De hol? Hol? -Válaszolj!

Nem itt, tudod Te,

Pokol e Föld, el, örökre!

Mi végre vagy Te?

Tőrrel szívemben, fel-le,

Teszem a dolgom, most még,

Értelmetlen e földi lét!

Hogy gondolod Te ezt?

Ki, s mi tesz boldoggá Téged?

*Válaszoljak, tudok még?
Add vissza Sors Őt nekem még!
Kit adjon vissza, mi a bajod?
Őt, a Szeretőt, ki szeretni tudott.
Tiltott szerelmével vigaszt adott.
Miféle tiltott szerelmével?
Megzakkant józanság elmédben?
Igen, megzakkant, törvények által,
Ember szabta regulák által.
Akkor miért várod még vissza őt?
Miért kell neked e tiltott szerető?
Érzetem súgja, ismerem réges-rég,
Lehetett apám, anyám, kedvesem,
Ezt ki kell még derítenem.
Hozzám tartozik e táj, ahol élek,
Szívemben törként gyökerezett.
Elmegyek reinkarnációs utazásra,
Mi ez a fájdalom, megtudnom.
Józan eszem nem is volt ő végette,
Ember szabta törvényeket felégette.
Törrel szívemben, fel-le,
Teszem a dolgom most még,
Értelmetlen e földi lét.
Szellemisségem sasként szárnyal,
Nem törődök e csúf világ szájával.*

*Fröcsögnek össze-vissza az emberek,
Gondolatuk csak rabságba vezet.
Silány létüket próbálják emelni,
Méltóságukat föntebb mutatni.
Pénzért, pozícióért, valami jobbért.
Színpadi játékosként állunk,
Felhúzzuk bábjátékmaszkunk,
S kiállunk szerepelni, mutatni,
Majd éjjel izzadt ágyukba szunnyadni.
Nagyokat fordulunk, púzunk és nyögünk,
Csipás szemmel, részegként felkelünk,
Támolyog a szív és a vérkeringés,
Inni kellene egy kávét!
Aztán enni valami táplálékot,
Üríteni vizeletet és salakot,
Fürdeni, hisz büzlünk magunktól,
Mosni, ruháink maguktól büzlenek,
Valami modern piperét használni.
Óh, mennyire unom már ezt!
Időre menni, dolgozni, hogy tudjunk élni,
Rezsit, kocsit, lakást, mindent fizetni.
Ez csak nagy figyelemelterelés.
Szellemvilágtól vak eltérítés!
Nekem sokkal jobb volt test nélkül élni,
Ezeket nem kellett naponta tenni.*

*Gyönyörű hangom csak énekelt,
Boldogságtól tündökölt minden jel.
Halványkék sugárban úszott égi testem,
Angyalok hadai vigyázták léptem.
Mennyei tisztaságban, örömben éltem,
Vágyom oda vissza, segíts Istenem!
Lázadó angyallá váltam,
Mi végre kell, testem hordozzam?
Nagy kereszt ez számomra,
Fogadj vissza, örök hazádba!
Törrel szívemben, fel-le,
Teszem a dolgom most még,
Értelmetlen e földi lét.
Akkor miért vágyasz szeretődre?
Testiséged felülmúlja szellemiséged?
Óh, nem, csak Égi világból ismerem őt,
De leszülettünk e földi pokolba,
Tartozásom van karmám által,
Szenvedni kell testemben ez által.
Súlyos vétket követtem el ő ellene,
Ezért vezeklek most ő érte, végette.
Halj hát meg, vége lesz szenvedésednek!
Nem tehetem, halálos bűnben nem leledzem.
Miért nem akarsz e bűnben leledzeni?
Mert akkor ismét újjá kell születni,*

Már nem akarok itt tovább szenvedni.

Éles tőrrel megint szívemet átdöfni,

Teszem a dolgom most még,

Jól tudom, értelmetlen e földi lét!

(Dal)

Teremtőm, könyörgöm, hívj engem magadhoz,

Tőrrel szívemben, fájdalomban élni nem tudok.

Oda vágyom vissza, Hozzád, a boldog Szellemvilágba,

Könyörülj rajtam, irgalmazz, fogadj karjaidba!

Szabó Anita

Léttelen lételem

Már megint ugyanazt a rideg hálósobát nyitogatod

Amihez még én sem találok kulcsot magamban

Nem szeretném ha megint az emlékeimbe gázolnál

És villanyt gyűjtanál rá, hogy

Még mindig endorfin nekem a te emléked.

Rá kellett döbennem -

Valóban te csak melatonin vagy.

Csak sötétben látsz napvilágot

Helyettesíted és álmokkal eteted a valóságot

Amíg nincs mit élnem.

Azt hittem már régen

Elmúlt tavaszok illata vagy

Egy vastagabb csík az időintervallumon

De valahogyan mindig

Ezzel az értékeddel szorzom az időt

Amelyet csak a múlt csillogtat vissza tükrömben.

Zsúfolt körutak éjszakai magányának vagy kabátja

Ahol a ráció beárnyékolja az érzelmeket

Majd hangulatot gyúr belőlük.

„Légy azzá aki vagy!” „Én, jaj, vagyok!”

*S a két önámítás taszítja egymást
A sötétség gyalogszegély-mentes útjára.*

*Látom magam egy másik életedben
Amelynek utolsó korty reményét is elfogyasztottam.*

Maradt a reggel meg a fantom macskakaj

Ahogy kiabál, hogy még test is vagyok.

Kelemen Ágnes
Jelentéktelen játék

Milyen furcsa az emlékezet.
A ma még jelen, de holnap már csupa történelem.
És milyen furcsa az ember.
Ma még szeret, de holnap a tegnap már nem kell.

Egyszer: jöjjön az emlék, múltat hozni a mába.
Máskor: bár felednénk! Mert még felidézni is fájna.
Milyen különös dolog az emlékezés.
Jelentéktelen játék csak az egész.

Nem számít, hogy megtartod, őrzöd, vagy nem kívánod.
Az sem, hogy emlékeidből merítet-e örömed vagy bánatod.
S akkor is, ha az emlékek kockáiból lesz egy egész élet,
Életünk filmjének utolsó része ugyanúgy ér majd véget.

Ami nekünk emlék volt, az unokáink történelme lesz,
Amit van, aki tud, és van, aki örökké keres.
Az elmondott emlékek ereiben a vér tovább csörgedez,
Míg az elhallgatott teste elszárad, hamu és por tölti meg.

Épületek fala, fakó fényképek és elveszett tárgyak
Őrzik az emlékeket, beszélnek némán a mának.
Élő és élettelen emlékek vesznek mindenhol körbe,
Szabadítanak fel vagy zárnak egy elképzelt börtönbe.

Milyen furcsa az emlékezet.

Velünk együtt eltűnik, vagy még évezredekkel vezet.

Rajtunk áll a sorsa: korán távozik vagy még dédunokákat is megél.

Tényleg olyan jelentéktelen játék ez az egész?

Tuza Tibor

Régi nyár

*Tavaszeégi hajnal dobál még kis deret,
kapkodom is lábam iskolába menet.
Mezítelen talpam tüske raj csiklandja
s kurta nadrágszáram csalán simogatja.
Friss erőre kapva a hosszú út során,
úgy érzem, nem fog ki rajtam a tudomány.*

*Öreg tanteremben tinta illat lebeg,
s az ódon padsereg nyifogva kesereg.
Kerek lyukak mellett sok már a tintafolt.
A fém tollhegyekről, s ujjakról idefolyt.
Zizzenő papíron karcot, szercseg a toll,
Majd megáll, fej töpreng; a feladat komoly.*

*Véget ér a tanév, belopózik a nyár.
Nem érdekel már sem sulis, sem tanár.
Reggel akkor kelek, ha szólít jó anyám.
Frissen fejt tej, lángos asztalon vár reám.
Fecskepár csivitel reggelimhez zenét,
majd természet húrján, rigó penget cserét,*

*Cirmos cicánk tőlem reggelijét kéri,
s hegyes körmeivel a nadrágom tépi.*
– Cicus, most aztán már húzd beljebb a karmod!
Különben Pulinak ajánlom fel bajszod!
– Miau! Pfuj! – hangzik válasza szavamra,

*s lehulló falatot hirtelen felkapja.
Kint a gémeskútnál oltom el szomjamat,
s nézem, hogy jószágunk fűben mint válogat.
– Unott, már a helyi, másabb ízű kéne?
Legyen meg a kedved! – S elindulok véle.
Odafent sas kering. Majd mint kő, hull mélybe.
Szalad az ürge, de lyukba már nem ér be.*

*Távolban kasza peng. Kaszálják a rétet.
Közelben már gyűjtik, s raknak petrencéket.
Felettük lebegve, egy pacsirta dalol..
Valahol haris szól s rá kakukk válaszol.
Dalolnék én is, de dal nem jut eszembe.
Fütyülök, de ütem nem jön ki belőle.*

*Erdőszélre érve, odvas fákat látok.
Madárfészket nézni, egyikre felmászok.
Odúban a kezem. – Jaj! Harap valami!
Kirántom, s egy mókust látok kiugrani.
Fény-nyilak siklanak öreg tölgy lombján át,
s érzem nyári Napnak hőjét és kacaját.*

Tuza Tibor

Erdei sétán

*Mátrának vidéke a közvetlen hazám.
E tájon szült s nevelt drága édesanyám.
madárdal köszöntött, legyezett lombos ág.
Halk szellő suttogott s körém gyűlt sok virág.
A harmatos reggel üdeséggel keltett;
lombokon át a Nap sugár-nyíllal edzett.
Meséket suttogott a búcsúzó alkony,
s az éj takargatott, hogy védjen, ha alszom.
Védve és szeretve értem felnőtt korba,
s a sok drága csoda most is kezem fogja.
Erdei sétakor mind itt van köröttem.
Még az áldásuk is itt lebeg fölöttem.
Fény-korona csillog a lombsátor csúcsán.
Ég kékje is látszik a fény-nyilak útján.
Messze a magasban nagy madarak szállnak.
Onnan fentről nézik szépét a világnak.
- Fiú! Jó a dió! - Szól a sárgarigó,
s bozótosból rám fúj egy ijedt vaddisznó.
Előlem egy mókus ugrik fel az ágra,
majd sietve surran fa túloldalára.
Évszázadok alatt hullt záporok árja
mély árkot vésett a dombok oldalába.
Patakocska tükrét sziklák hada tépi.
Ám, halk csobogását, mély hiába védi:
súlytalan szárnyain a part mentén terem,
s fák suttogásával, versenyez szüntelen.*

*Álomszerű, mégis lendít ez a zene.
Érzem: új erővel testem ismét tele.
Felgyült fáradtságom párámmal kel útra,
s törtetek előre feljutni a csúcsra.*

*Friss, üde levegő bársonya simogat.
Ízektől dús szellő csókolja ajkamat.
Ágak, lombok játszanak, incselkednek velem.
Erdő ölelését érzem a testemen.
Alig járt dózer-út, ösvény s vad-nyom vezet.
Csutaj, lábas, liget kószolja ingemet.
Meredek, lankák váltogatják egymást,
s picit fennsíkokról nézem a messze tájt.
Gyökeret, kavicsot, fű-párnát csodálok.
Bárány féle béget. Meglátni megállok.*

Tóth Mariann
Emlékek tébolya

*Emlékek zilálnak,
füledben hallod,
kergetnek, elkapnak,
nem kell akarnod.*

*Felvillannak képek,
gonoszak és bántók,
elfeledted régen,
jobb volt tőlük távol.*

*Aljas mondatok
jutnak be agyadba,
monoton zúgással
zavart okozva.*

*A levegő ólom,
lélegezni nehéz,
könnyel telt szemedben
ordít a rettegés.*

*Elmédnek játéka,
mi történik veled,
sakk-mattot kaptál,
legyőzött a sereg!*

*Eltemetett képek
hantjukból ébredtek,
leigáztak Téged,
mert gyáván engedted.*

Mocsári Erzsébet

Észrevétlen ősz...

*Észrevétlen ősz, idő szökik vak testből...
Mint a vér a mélybe rejtett sebből... Feltör,
átszivárog, átitat fény-hír, jelenbe
mondatott szó-áhitat... S ámulsz!... Megérted,
pár csepp csak, de végzet önt, halál, ki, ércet...*

*Így szökött belőlem, így hagyott el ősze
elmúlt évnek... Így hullt, nélküled vesző, le,
óra, perc: a léted, kút-mély minden cseppje,
mély sebből, énemből, így veszett... Maradt az
űr-üres magány-edény... Túlélés malaszt...*

*...Lám, az ember így múlik belőlünk!... Elveszt
lassan, úgy felejt részvét-anyag, mi rejtett.
Minden sejt, atom, pályán kerengő rezge
rész egyszerre megremeg, s kihull a kézből...
Egy, egészből milliárd: egyetlen rész: ő...*

*Mozdulat csak, végtelen. Ősi ismerősé,
elmúlásba, sár-avarba ejtő őszé...
Felmutat, s örökbe int fel... Mély emelje
hulltod... Át a fénybe... Emlék-létbe fogad
tér, anyag, felejtőd... Erdőt, hiányodat...*

Szente B. Levente

(csak emlékezz)

*hogy szívünkben a tükörkép,
az idő szép emlék gyermeke -*

*egy gondolattakaró alól kipercent,
fény-sötét, zárwatermő pillanat -*

*odabent, töredékek darabkájában,
állandó és esztelen, riadtan ébredő feszengés van -*

*másik ideg méri, ami volt és van, s tárolja azt csöndesen,
ahogy a vérben is, ha könnycseppenként ott guggol a lélek –
csak emlékezz.*

W. Csoma Éva
Halotti beszéd(em)

*Ne mondjatok semmit rólam,
nem tudjátok ki is voltam.
Merre jártam, mikor fáztam
mikor sírtam, hol hibáztam.*

*Öröm, bánat mind megtalált,
ellenség, és néhány barát.
Közhelyek és suttogások,
sikerek és csúf bukások.*

*Ne mondjatok semmit rólam,
tudom néha hazug voltam,
kitárt szívem csak bántották,
bezártam hát, mint egy ládát.*

*Kulcsát messze hajítottam,
szálljon vele hát a múltam.
Jövőm elporladt, már hamu
bezárult már minden kapu.*

*Ne mondjatok semmit rólam,
a csend most a legszebb szólam.
Lelketekben kottázódik,
aki hallja sosem fázik.*

*Ne hidd, hogy kevés az élet,
nem lesz több bárhogyan kéred,
mint mit porciózott sorsod
minek súlyát te is hordod.*

*Ne mondjatok semmit rólam
én hittem, hogy ember voltam.
Barát, és ha annak vélték
szívetekben messze visztek.*

Szabó Szilvia

Virtuális

*Kép nélkül
villannak át
suhannak a szavak
jön-megy a gondolat
csak úgy, mintha
együtt kávéznánk
évek óta
mondjuk egymásnak
a magunkét
s a másét
el nem unva
körbe-körbe
jár a levél
a vers, a szó
mindenkit elér
a gondolat
s az érzés, az akarat
bár utána
papír nem marad
csak a képernyőn
megjelenő szavak
amit látsz
magadba zársz
s holnapra
talán csak álom
vagy emlék*

*pedig nemrég
még fontos volt
a sok sor
sokszor elszáll
de néha leül
s a szívedben
alámerül.*

SZERKESZTŐSÉGI ÜZENET

Közösségi-művészeti folyóiratunk 2013 év elején indult. Mivel a publikálások témaköreit nem kívánjuk egy bizonyos tartalmi struktúrára korlátozni, ezért kapta lapunk a Polikróm (magyarul: sokszínű) elnevezést. Olyan modern szócsőként kívánunk funkcionálni a XXI. században, ahol minden érdeklődő megtalálhatja a számára legfontosabb művészi értékeket.

Célunk, hogy olyan aktív közösséget hozzunk létre, ahol sokszínű alkotások összessége alakítja ki a lap egyedi arculatát. Teret kívánunk biztosítani annak, hogy változatos témákról szólaltassunk meg tehetséges, művészi érdeklődéssel rendelkező diákokat, fiatal szerzőket, akik úgy érzik szívesen tennék közzé színvonalas alkotásaikat.

Az alábbi kategóriákban várjuk a munkákat:

tanulmány

cikk

kritika

recenzió

interjú

műfordítás

próza

vers

grafikák, rajzok

Játék

Utalás

Beleélés

Ihlet

Líra

Emlék

Utazás

Metafora